

tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er en Forandring, der er foregaaet i Taktiken, at, for at opnaa en længere Rækkeevne og en fladere Bane, stiller man som Regel Kanonerne paa den udvendige Side af Bakkerne, og saa risikerer man ikke, at de rutsche ned ad Bakken. Med Hensyn til Ladning vil jeg kun minde om, at der jo ikke er Tale om, at man ved Bagladekanoner skulde kunne opnaa at faae en hurtigere Ladning end ved Forladekanoner, og det er vel muligt, at man i Begyndelsen, naar man har uovet Mandskab ikke vil være istand til at betjene de nye Kanoner saa hurtigt som de gamle, men jeg tror paa den anden Side at kunne sige med Sikkerhed, at de Kanoner, hvorom der her er Tale med Hensyn til Ladningens Hurtighed ikke staa tilbage for de Kanoner, vi hidtil have havt.

M. C. Christensen: Det var dog mærkeligt, om Kanonerne skulde stilles op foran en Bakke; jeg kan ikke se, hvad Grunden skulde være dertil; thi Sjenden maa forudsettes at have Kanoner med lige saa lang Rækkeevne. Jeg har mange Gange seet paa Balpladsen at man enten søgte at opkafe Brystværn eller, naar man traf sig tilbage og dette ikke var muligt, søgte bag en ujevn Plads saaledes at Ruglerne kunde streife over Bakken; Enhver, der har været med paa Balpladsen, vil have lagt Mærke dertil. Naar man har en fast Plads at holde, kan man have opkaftede Brystværn, men dette var der ikke Tid til at skaffe sig ved Slesvig. Jeg har aldrig seet Kanoner blive opstillede foran en Bakke, og jeg tænker heller ikke, at det er Tilfældet, undtagen f. Ex. i Leiren ved Hald, hvor der ikke kommer Rugler fra den modsatte Side; thi der kunde det nok gaa an.

Berg: Det ærede Medlem, der aabnede denne Debat (Th. Nielsen), har Ret i at udtale, at dette Spørgsmaal har været meget forhandlet udenfor denne Sal, og det er ikke unaturligt, at Gjenlyden af denne Forhandling trænger ind til os i dette Dieblif. De Efterretninger, der komme ud i Befolkningen om Forhandlingerne i denne Sal, have ofte en færegen Farve, og det har da navnlig været Tilfældet med Folkethingets Behandling af dette Spørgsmaal. Den Farve, man har givet Behandlingen af dette Spørgsmaal, har bragt visse ærede Medborgere til at udtale, at det danske Folkething ikke havde Hjertelag for Landets Søner, hvis Arm man paakaldte til Landets Forsvar, og at da navnlig denne Betragtning maatte gaa ud over den Del af Folkethinget, som var ansvarlig for Negtelsen af Ministerens forlangte Bevilling, var en Selvsjølge. Det gif imidlertid med denne Paastand som med saa mange andre Paastande, at den faldt tilbage paa Udskyderen selv, saaledes at han faldt under sine Paastandes Urimelighed. (Vil le: Hvem var det?)

Dette „han“ er den Del af den offentlige Mening, der har reist sig paa hin Maade mod Folkethingets Botum angaaende Kanonerne. Unsker det ærede Medlem at forhandle med mig angaaende dette Spørgsmaal, vilde jeg sette særlig Pris paa, om han, som vistnok har meget at sige og kan sige det godt, vilde tage Ordet efter mig. Han vilde da give et Bevis for, at denne Del af den offentlige Mening ikke var falden. Jeg siger altsaa, at det er faare naturligt, at det giver Gjenlyd ved Forhandlingen her. Jeg ønsker at gjentalde i Grundringen denne Sags Stilling, da vi sidst behandlede den. Den ærede Krigs- og Marineminister havde som Medlem af Hans Majestæt Kongens Regjering — saaledes opfattede jeg Stillingen, efter som Regjeringen tog Sagen —, faaet Tilladelse til at fremlægge dette Spørgsmaal som et for hans Ministerium særligt Fagspørgsmaal, saafremt han, uagtet det Urimelige deri, set fra den finansiel-konstitutionelle Side, utvivlsomt maatte være anerkjendt fra Regjeringen selv, troede at kunne faae det gennemført. Og kunde han ikke, skulde man ikke gjøre noget videre ud af det, men tage Finantsloven og kalde det en god Finantslov ogsaa uden denne Bevilling. Saaledes har jeg Grund til at formene, at Regjeringens Stilling er gjengiven korrekt. Men der gives i alle Spørgsmaal paa det politiske Omraade visse Politikere, der altid ere mere ministerielle end Ministeriet selv, og dem have vi ogsaa havt en Del af med Hensyn til dette Spørgsmaal, og man har da faaet disse Paastande frem, som jeg her omtalt. Vor Stilling til denne Sag var følgende: For det Første var Sagen selv i sin Realitet ikke prøvet. Den kunde ikke blive prøvet paa tilbørlig Maade fra Lovgivningsmagtens Side i den Tid, den ærede Krigsminister havde levet os dertil. For det Andet vilde det med Hensyn til det finansiel-konstitutionelle Begreb være meget urigtigt at forlange, at Folkethinget, allermindst under de politiske Forhold, der da vare og endnu ere tilstede, skulde tage en saa væsentlig Bevilling paa 3die Behandling af Finantsloven, uden at have tyldestgjort Grundlovens Bestemmelse om Finantslovens tre Behandlinger først i Folkethinget, og at dette var af en saa særlig Betydning for os, at vi alene deri maatte have fuldstændig Anledning til at sige Stop til Ministeriets Forlangende. Med Hensyn til de Smaaummere, som man har søgt at gjøre ud af de med Sagens Realitet sammenhengende mindre Spørgsmaal, er der fra vor Side givet tilstrækkelige Oplysninger, og det skal jeg ikke opholde mig ved. Uagtet denne vor Stilling udtalte imidlertid det negtende Flertal gennem sin Ordsfører, hvorledes dets Forhold var til Sagen. Jeg havde den Ære som Finantsudvalgets Ordsfører at være Tolk for disse Betragtninger, og jeg skal tillade mig med den meget ærede Formands Tilladelse at oplæse blot fire Linier af, hvad jeg i saa Henseende udtalte: